

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

Sfântul Proroc Iliu

dansigaby@yahoo.com

cristesti1.mmb.ro

facebook.com/Parohia „Sf. Iliu” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

13 OCTOMBRIE 2019

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 3 † ANUL I

SEMĂNĂTORUL

Semănătorul a ieșit să semene sămânța. Și, pe când semăna el, o parte a căzut lângă drum, o parte a căzut pe stâncă, o parte a căzut între spini, iar o altă parte a căzut pe pământ bun. Doar sămânța căzută pe pământ bun a încolțit și a adus roade. Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu, iar locul în care cade sămânța ne reprezintă pe noi, oamenii. Semințele căzute pe cale, călcate în picioare și apoi mâncate de păsările cerului, reprezintă **prima categorie** de oameni, cei care ascultă cuvântul lui Dumnezeu. Dar vine diavolul și fură cuvântul Evangheliei din inima lor ca nu cumva să rodească și să se mântuiască. Aceste duhuri ale răutății înșală pe om și-l fac să uite repede ce s-a spus în cuvântul Evangheliei. Călea aceasta este călea rățacirilor, călea care duce la pierzare. **A doua**

categoria de oameni este reprezentată de semințele care cad în loc pietros, unde este puțină umezeală, ele încolțesc repede, dar se usucă repede. Oamenii aceștia care sunt reprezentați de semințele căzute pe loc pietros, sunt credincioșii nestatornici, cei care au auzit cuvântul lui Dumnezeu, s-au entuziasmat mult, au făcut multe promisiuni că vor fi într-un mod exemplar

cei mai buni, dar în foarte scurt timp au uitat ceea ce au făgăduit, credința lor fiind superficială, fără adâncime și nestatornică. **A treia categorie** de oameni este simbolizată de semințele care au căzut între spini. Aceștia sunt acei oameni care primesc cuvântul lui Dumnezeu, au o sensibilitate, o receptivitate față de credință, față de Evanghelie, față de misiunea Bisericii, dar sub povara grijilor, a bogățiilor și a plăcerilor lumii acestuia se înăbușe, se sufocă sufletește, spiritual și nu aduc rod desăvârșit. **A patra categorie** de semințe reprezintă pe cei care sunt numiți în Evanghelie „pământul cel bun”, adică brazda roditoare. Mântuitorul îi numește pe aceștia care fac roditori Cuvântul Lui Dumnezeu, în viața lor, oamenii cei cu inimă curată și bună, adică oamenii fără viclenii, oamenii sinceri, oamenii smeriți. Uneori nu este ușor să semeni, pentru că se poate ca sămânța să nu încolțească și, desigur, nu aduce roade. Dar, dacă tuturor agriculturilor le-ar fi teamă de eșec? N-ar mai fi recoltă. Însă agricultorii seamănă cu speranța că vor strânge roade. La fel este și cu cel ce seamănă sămânța cea bună, Cuvântul lui Dumnezeu. Se poate bucura, sau nu, de un pământ bun. Însă, datorită lui nu este să numere roadele ci să arunce sămânța. Și tu ești un fel de pământ. Cuvântul lui Dumnezeu ți-a vorbit chiar azi. Cum primești tu această sămânță? Dacă ești un pământ bun, vei avea roade bune, prin faptele tale. Și, într-o bună zi, poți fi chiar tu un semănător pe ogorul lui Dumnezeu. Amin.

Motivele care duc la deznădejde

Astăzi lumea este bântuită mai mult ca oricând de răutatea aceasta și cele mai multe crime sunt urmările deznădejdii. Nu este altă patimă din care să aibă vrăjmașul mai mult câștig, precum este patima deznădăjduirii. Din cauza ei se întâmplă sinuciderile, omorurile și lepădările de credință. Iar dacă unii deznădăjduiți nu se omoară singuri trupește (adică nu se sinucid) aceasta se datorează mai mult împrejurărilor, însă ei sufletește sunt morți înainte de moarte. Căci deznădăjduirea nu este altceva decât moartea duhovnicească, de vreme ce omul își întoarce fața de către ajutorul lui Dumnezeu și se dă în stăpânirea celui rău. „Cel care deznădăjduiește își ucide singur sufletul său” (Sf. Ioan Scărarul). **Îndoiala pentru mântuire și deznădejdea se ivesc din următoarele motive:**

1. Lipsa de povățuitori duhovnicești;
2. Necunoștința Sfințelor Scripturi (din care se nasc părerile greșite și înșelăciunea minții);
3. Vătămarea dreptei Credințe (când facem prietenie cu ereticii, cu masonii și cu ateii);
4. Trândăvia duhului (adică părăsirea celor duhovnicești cu nesimțire și fără nici o căință);
5. Nemărturisirea curată (când facem de mântuială sau cu ascunsuri și cu pricini);
6. Împărtășirea cu nevrednicie (când știm că nu suntem în regulă și ne apropiem cu obrăznicie, de ochii oamenilor);
7. Când suntem stăpâniți de mândrie și nu ne plecăm deloc spre vindecare;
8. Când am căzut sub afurisirea arhierului sau a preotului și nu căutăm dezlegare de la cel pe care l-am scârbit;
9. Când am făcut vreo nedreptate mare cu deplină știință (prin furțigaș sau prin clevetire și nu căutăm a repara greșeala);
10. Când ne lăsăm robiți peste măsură de întristare (care este însăși deznădejdea) și asta se întâmplă deseori cu bolnavii cari își pierd răbdarea;
11. Când din zavistie hulim Sfânta Credință, ori numele lui Dumnezeu ori persoanele sfințite;
12. Când blestemăm (pe noi sau pe alții) fără socoteală (luând în deșert numele Domnului) și nu căutăm vindecare.

Deznădejdea este granița unde se întâlnește într-o egală neputință furia unui egoism cuprins într-o lașă înfricoșare și temeritatea unui spirit de o încăpățănare orgolioasă.

Pe Pământ omul e dator să trăiască numai viața. Moartea lui adevărată o va trăi în Cer. Dacă încearcă să trăiască moartea pe pământ, păcătuiește și se mistuiește în deznădejde. Și atunci, nici nu trăiește cu adevărat, nici nu moare.

Dacă vrei să birui întristarea, nu te necăji. Și chiar dacă ești lovit, ocărat, sau prigonit, nu te supăra, ci mai mult bucură-te! Și numai atunci să-ți pară rău, când greșești. Însă și atunci cu măsură, pentru ca să nu cazi în deznădejde.

Sfânta cuvioasa Parascheva de la Iași

Sfânta Parascheva s-a născut în localitatea Epivata (astăzi Selim Pașa), în Tracia, pe țărmul Mării Marmara, în apropiere de Constantinopol (azi Istanbul), fosta capitală a Imperiului Bizantin. În jurul vârstei de 10 ani când, aflându-se într-o biserică, a auzit la Sfânta Evanghelie cuvintele: „Vinde-ți averea ta, dă-o la săraci și urmează Mie“ (Matei 19, 21), pe care Mântuitorul le adresase odinioară tânărului bogat, care voia să moștenească împărăția cerurilor. „Pentru mine vorbește“, a gândit Parascheva. Și luând foarte în serios această poruncă, schimbă hainele sale frumoase cu hainele rupte ale unei fete sărmene, imediat după ce ieși din biserică. Înainte de a împlini 20 de ani, Parascheva plecă din casa părintească la locurile sfinte într-o mănăstire închinată Maicii Domnului, unde a stat până la vârsta de 25 de ani. Apoi a plecat la Constantinopol, unde se închină în marea biserică a Sfintei Sofia. După aceea s-a întors în localitatea natală. După doi ani, Cuvioasa Parascheva și-a încredințat sufletul în mâinile lui Hristos, pe care-L iubise atât de mult, iar trupul ei a fost îngropat aproape de mare. După mulți ani, valurile au aruncat pe același țărm trupul unui marinar. În apropiere, trăia un călugăr care, nemaiputând să suporte mirosul cadavrului

marinarului, a rugat câțiva localnici să-l îngroape. În momentul în care săpau au găsit în pământ un trup nealterat. S-au mirat, însă, fiind oameni simpli, nu au dat importanță și au aruncat trupul greu mirositor al marinarului în aceeași groapă. Într-o noapte însă, Cuvioasa Parascheva s-a arătat în vis unor oameni cu frică de Dumnezeu din Kallicrateia, cărora le-a spus să pună moaștele sale într-un loc de cinste. A

două zi, trupul neputrezit și înmiresmat al Sfintei Parascheva a fost mutat în Biserica „Sfinții Apostoli“ din Kallicrateia. În anul 1235, moaștele Sfintei Parascheva au fost mutate la Târnovo (Bulgaria de astăzi), unde au stat 160 de ani, până când au fost duse la Belgrad. Aici au stat până în 1521, după care au fost duse la Constantinopol. În anul 1641, moaștele Cuvioasei Parascheva au fost din nou mutate, de această dată spre o destinație definitivă: târgul Iașului, capitala Țării Moldovei. Întâmpinate cu mare cinste de Vasile Lupu, mitropolitul Varlaam și de episcopii de Roman și Huși, moaștele au fost așezate în ziua de 13 iunie 1641 în Biserica „Sfinții Trei Ierarhi“. Rămânând neatinsă după incendiul din 26 decembrie 1888, în anul 1889 au fost mutate în Catedrala mitropolitană din Iași.

Bunăitatea

Un sătean rău și fără teamă de Dumnezeu, prinzând în făneața sa un bou al vecinului său, îl lovi și-i rupse un picior. Vecinul, care era un om bun și credincios, găsi, în altă zi, în țarina sa, oile celui care-i lovise bou, le-a adus acasă zicând:

- Vecine, am găsit oile tale în țarina mea, și ți le-am adus.

Săteanul cel rău se rușină și-i zise:

- Tu vecine, ești mai bun decât mine.

Biruind dragostea, vecinii se făcură prieteni buni.

PUTEREA CREDINȚEI ORTODOXE

Credința ne ajută nouă, creștinilor, la săvârșirea faptelor bune, iar faptele bune, dau credinței desăvârșirea. Când omul va avea credința adevărată unită cu faptele bune creștinești, dar mai ales cu rugăciune și cu post, unul ca acesta poate cu ajutorul lui Dumnezeu, să facă minuni mari și să primească de la Dumnezeu, tot ce va cere, spre folosul sufletului său și al aproapelui. Putem spori credința în Dumnezeu prin ispite, prin necazuri și prin necazuri. Credința se înmulțește, sporește și se întărește prin rugăciune. Îndoiala în credință, este păcat și vine în mintea și inima omului, prin gândurile semănate de diavol și prin împruținarea credinței. Îndoiala și împruținarea credinței, se face uneori prin voia lui Dumnezeu pentru unele păcate și mai ales pentru a ne smeri și a cere și mai mult ajutorul lui Dumnezeu. Îndoiala în credință, se alungă din inima omului, prin credință, rugăciune și lăsarea în voia Domnului, prin smerenie, post, spovedanie, convorbiri cu părinți duhovnicești și binecuvântarea acestora participarea regulată la Sfânta Liturghie. Credința creștină ortodoxă, este haina dumnezeiască pe care o primim de la sfântul botez. Mai precis, aceasta nu este decât începutul credinței, pentru că prin sfântul botez devenim creștini. Prin sfântul botez, omul se curăță de păcatul strămoșesc, și de toate păcatele făcute până la botez, se naște duhovnicește la o nouă viață spirituală, din apă și duh, devine membru al trupului mistic a lui Hristos și deci membru al Bisericii și fiu al lui Dumnezeu după har. Creștinii primesc la sfântul botez în dar, harul dumnezeiesc, cu totul desăvârșit. Harul primit la sfântul botez, este Hristos întreg: „Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat“. Mântuitorul Iisus Hristos fiind Dumnezeu desăvârșit, a dăruit celor botezați, harul desăvârșit al Sfântului Duh, căci El nu primește adaos de la noi. Dar Dumnezeu ni se descoperă nouă și ni se arată, pe măsura lucrării poruncilor dumnezeiești și ne dăruiește adaos la credință. Dar dacă prin reaua întrebuițare a celor vremelnice, prin grija de lucrurile vieții, prin ceața patimilor și prin noroiul păcatelor, acoperim harul, vom slăbi credința și ne vom întări în necredință. Însă este cu putință, prin pocăință, spovedanie și împlinirea poruncilor dumnezeiești, să sporim din nou în credință. Sporind credința, orice creștin devine „făcător de minuni“. Iar prima și cea mai mare minune pe care o poate face orice creștin este învierea sufletului său și sporirea duhovnicească încă de pe pământ. Apoi prin sufletul său înviat din moartea veșnică a păcatelor, va învia prin darul lui Dumnezeu și sufletele altor creștini. Deci această credință de la botez, se revarsă și se dă omului prin har. Dar dacă nu sporim această credință de la botez, vom fi creștini cu numele, nu și cu fapta. De cele mai multe ori însă, și această credință este acoperită mai târziu de norul păcatelor. Credința cunoscătoare, este credința care se dobândește prin studiul adevărurilor dumnezeiești. Credința devine desăvârșită, atunci când Dumnezeu o ajută cu harul său. Credința desăvârșită este făcătoare de minuni, căci minunea o face în acest caz Dumnezeu prin creștinul care s-a deschis prin credință desăvârșită. Harul Sfântului Duh lucrează prin el. Prin împlinirea poruncilor dumnezeiești, creștinul se întărește în credință, merge din putere în putere și primește daruri și puteri asemănătoare cu cele ale cetelor îngerești. Slavă Ție, Doamne!

✠ PAROH: Preot Daniel Țăranu ✠ Telefoane: 0740.133.820, 0754.325.065 ✠

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.